

คำถามพร้อมธงคำตอบวิชากฎหมาย

วิธีพิจารณาความแพ่งฯ

การสอบความรู้ชั้นเนติบัณฑิต

สมัยที่ ๖๕ ปีการศึกษา ๒๕๕๕

ข้อ ๑. คำถาม (ก) นายเอกว่าจ้างนายโทให้สร้างถนนและวางระบายน้ำ เป็นเงิน ๘๐๐,๐๐๐ บาท สัญญาว่าจ้างทำที่ภูมิลำเนาของนายเอกที่จังหวัดลำปาง ต่อมานายโทได้ทำสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องค่าก่อสร้างตามสัญญาว่าจ้างดังกล่าวให้แก่นายตรี โดยมีหนังสือแจ้งการโอนสิทธิเรียกร้องให้นายเอกทราบแล้ว สัญญาโอนสิทธิเรียกร้องทำที่บ้านของนายตรีที่จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อนายโทสร้างถนนและวางระบายน้ำแล้วเสร็จ นายตรีได้มีหนังสือถึงนายเอกขอรับเงินค่าก่อสร้าง นายเอกปฏิเสธอ้างว่าได้จ่ายเงินค่าก่อสร้างให้แก่นายโทไปแล้ว นายตรีจึงยื่นฟ้องนายเอกต่อศาลจังหวัดเชียงใหม่ให้ชำระหนี้จำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ย ศาลจังหวัดเชียงใหม่มีคำสั่งให้รับคำฟ้อง

(ข) นายตรียื่นฟ้องนายจัตวาซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ให้ชำระเงินตามเช็คที่นายจัตวาส่งจ่าย จำนวนเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ในชั้นตรวจคำฟ้องศาลจังหวัดเชียงใหม่เห็นว่า คำฟ้องไม่มีลายมือชื่อโจทก์ ลายมือชื่อทนายโจทก์ผู้เรียง และลายมือชื่อผู้เขียนหรือพิมพ์ จึงไม่รับคำฟ้อง

ให้วินิจฉัยว่า ที่ศาลจังหวัดเชียงใหม่มีคำสั่งให้รับคำฟ้องตาม (ก) และไม่รับคำฟ้องตาม (ข) ชอบหรือไม่

ธงคำตอบ (ก) สัญญาว่าจ้างสร้างถนนและวางระบายน้ำระหว่างนายเอกกับนายโททำ ณ ภูมิลำเนาของนายเอกที่จังหวัดลำปาง แม้นายโททำสัญญาโอนสิทธิเรียกร้องค่าก่อสร้างตามสัญญาว่าจ้างให้แก่นายตรี แต่นายตรีก็เป็นเพียงผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องของนายโทในอันที่จะบังคับชำระหนี้ตามมูลหนี้

เดิมจากนายเอกแทนนายโท เมื่อสัญญาที่เป็นมูลหนี้ให้เกิดการโอนสิทธิเรียกร้องเกิดขึ้น ณ ภูมิลำเนาของนายเอก และนายเอกปฏิเสธไม่จ่ายเงินค่าก่อสร้างให้แก่นายตรี จึงถือว่ามูลเหตุซึ่งเป็นที่มาแห่งการโต้แย้งสิทธิอันจะทำให้นายตรีมีอำนาจฟ้องนายเอกเกิดขึ้น ณ ภูมิลำเนาของนายเอกซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลจังหวัดลำปาง นายตรีจึงไม่มีอำนาจฟ้องนายเอกต่อศาลจังหวัดเชียงใหม่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๔ (๑) (คำพิพากษาฎีกาที่ ๙๔๓๐/๒๕๕๔) ที่ศาลจังหวัดเชียงใหม่มีคำสั่งให้รับคำฟ้องจึงไม่ชอบ

(ข) คำฟ้องคดีแพ่งไม่มีลายมือชื่อโจทก์ ไม่มีลายมือชื่อทนายโจทก์ ผู้เรียง และไม่มีลายมือชื่อผู้เขียนหรือพิมพ์ เป็นเพียงคำฟ้องที่ไม่บริบูรณ์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๖๗ (๕) ศาลจังหวัดเชียงใหม่ชอบที่จะสั่งให้นายตรีแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าวเสียก่อนโดยให้คืนหรือให้แก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องให้บริบูรณ์ภายในเวลาที่กำหนด หากไม่ปฏิบัติตามจึงจะมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนั้นได้ ตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง การที่ศาลจังหวัดเชียงใหม่ไม่รับคำฟ้องของนายตรีโดยไม่สั่งให้แก้ไขข้อบกพร่องในเรื่องดังกล่าวเสียก่อนจึงไม่ชอบ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕๕๖/๒๕๔๓)

ข้อ ๒. คำถาม โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยชำระหนี้ตามเช็คที่จำเลยเป็นผู้สั่งจ่าย จำนวนเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การว่า เช็คพิพาทออกให้แก่โจทก์เพื่อชำระหนี้พินัน มูลหนี้ตามเช็คเป็นโมฆะขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณาโจทก์และจำเลยตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน โดยจำเลยยอมชำระหนี้แก่โจทก์จำนวน ๒,๔๐๐,๐๐๐ บาท โดยผ่อนชำระเป็น ๒๔ งวด งวดละเดือน เดือนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท หากผิดนัดงวดใดงวดหนึ่งให้ถือว่าผิดนัดทั้งหมด ยอมให้โจทก์บังคับคดีชำระหนี้ที่ค้างชำระทั้งหมดพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละสิบต่อปีนับแต่วันผิดนัดได้ทันที ศาลชั้นต้นได้พิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความ กรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้

(ก) จำเลยอุทธรณ์ว่า ดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดตามสัญญาประนีประนอมยอมความ เป็นการพิพากษาที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เพราะเป็นการ

พิพาทมากขึ้นไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏในคำฟ้องและขัดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายอันเกี่ยวข้องด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน

(ข) จำเลยยื่นคำร้องว่า โจทก์เคยฟ้องจำเลยเกี่ยวกับเช็คพิพาทมาแล้ว ศาลพิพากษายกฟ้อง ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำ ขอให้ศาลชั้นต้นเพิกถอนคำพิพากษาตามยอมและพิพากษายกฟ้องโจทก์

ให้วินิจฉัยว่า อุทธรณ์ของจำเลยตาม (ก) ฟังขึ้นหรือไม่ และศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งตามคำร้องของจำเลยตาม (ข) ได้หรือไม่

ธงคำตอบ

(ก) โจทก์จำเลยตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความต่อหน้าศาลและศาลพิพากษาไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความนั้น มิใช่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทอย่างคดีธรรมดาที่ต้องพิจารณาพยานหลักฐานของโจทก์จำเลยแล้วจึงชี้ขาดข้อพิพาท ข้อตกลงในสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวจึงอาจมีผลไม่ตรงหรือเกินกว่าที่ปรากฏในคำฟ้องก็ได้ ถ้าข้อตกลงนั้นเกี่ยวพันกับประเด็นแห่งคดีและไม่เป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย เพราะเป็นไปตามข้อตกลงที่คู่ความต่างยอมผ่อนผันให้แก่กัน จึงไม่ตกอยู่ในบังคับแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ ซึ่งต้องห้ามมิให้พิพาทเกินคำขอหรือนอกจากที่ปรากฏในคำฟ้อง การที่ศาลพิพากษาไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความ แม้ออกเบียดระหว่างผัดนัดอัตราร้อยละสิบต่อปี เกินกว่าอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีตามคำขอของโจทก์ ก็หาเป็นการต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าวหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนไม่ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๑๙๑/๒๕๔๗ และ๑๒๒๒/๒๕๔๙) อุทธรณ์ของจำเลยฟังไม่ขึ้น

(ข) จำเลยยื่นคำร้องว่า ฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นฟ้องซ้ำ ขอให้ศาลชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำพิพากษาตามยอมนั้น เป็นกรณีที่จำเลยกล่าวอ้างว่าคำพิพากษาตามยอมละเมิดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายอันเกี่ยวข้องด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ซึ่งต้องด้วยข้อยกเว้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๓๘ วรรคสอง ที่ให้อุทธรณ์คำพิพากษาตามยอมได้ จำเลยจึงชอบที่จะอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลนั้น ไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้

ศาลชั้นต้นเพิกถอนคำพิพากษาตามยอมของศาลนั้นเองได้ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕๘๑/๒๕๔๙ และ ๖๙๑๕/๒๕๕๔) ศาลชั้นต้นชอบที่จะมีคำสั่งยกคำร้องของจำเลย

ข้อ ๓. คำถาม นายขาวฟ้องนายเขียวว่า นายเขียวผิดสัญญาก่อสร้างบ้านพักที่ทำไว้กับนายเหลือง ขอให้นายเขียวชดใช้ค่าเสียหายแก่นายเหลือง ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยนายขาวบรรยายฟ้องว่าได้รับมอบอำนาจจากนายเหลืองให้มาฟ้องคดีแทน ตามหนังสือมอบอำนาจท้ายคำฟ้อง นายเขียวให้การว่า นายเหลืองเป็นฝ่ายที่ผิดสัญญา ทำให้นายเขียวได้รับความเสียหาย ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ขอให้ยกฟ้อง และฟ้องแย้งขอให้นายเหลืองชดใช้ค่าเสียหายจำนวนดังกล่าว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้นายขาวนำสืบก่อน ก่อนวันสืบพยาน ๑๐ วัน นายขาวยื่นคำร้องว่า ขณะยื่นคำฟ้องต่อศาลนั้น นายเหลืองยังไม่ตัดสินใจว่าจะฟ้องนายเขียวหรือไม่ แต่นางแดงภริยานายเหลืองเกรงว่าคดีจะขาดอายุความ จึงปลอมลายมือชื่อนายเหลืองในหนังสือมอบอำนาจที่ให้นายขาวฟ้องคดีนี้ไว้ก่อน บัดนี้นายเหลืองได้ทราบเรื่องและเห็นด้วยกับการกระทำของนางแดง และได้ทำหนังสือมอบอำนาจฉบับใหม่ให้ฟ้องนายเขียวแล้ว จึงขอแก้ไขคำฟ้องเป็นว่า นายเหลืองได้มอบอำนาจให้นายขาวฟ้องคดีนี้ตามหนังสือมอบอำนาจฉบับใหม่ นายเขียวรับสำเนาคำร้องแล้วไม่ค้าน ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้แก้ไขคำฟ้องได้ เป็นกรณีที่ ๑ แต่หากนายขาวไม่ขอแก้ไขคำฟ้องดังกล่าว และต่อมาศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษายกฟ้อง เพราะเหตุปลอมลายมือชื่อนายเหลืองในหนังสือมอบอำนาจเป็นลายมือชื่อปลอม พร้อมกันนั้นก็พิพากษาให้นายเหลืองรับผิดชดใช้ค่าเสียหายจากการผิดสัญญาให้แก่นายเขียวตามฟ้องแย้งตามที่ได้รับความจากการนำสืบของนายเขียว เป็นกรณีที่ ๒

ให้วินิจฉัยว่า คำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้แก้ไขคำฟ้องในกรณีที่ ๑ และคำพิพากษาที่ให้นายเหลืองรับผิดชดใช้ค่าเสียหายตามฟ้องแย้งในกรณีที่ ๒ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ธงคำตอบ

กรณีที่ ๑ ลายมือชื่อของนายเหลือลงในหนังสือมอบอำนาจให้นายชาว ฟองนายเขียวเป็นลายมือชื่อปลอม การฟ้องคดีของนายชาวจึงเป็นการกระทำ โดยไม่มีอำนาจและไม่ชอบด้วยกฎหมายมาแต่แรก การที่นายชาวขอแก้ไข คำฟ้องเป็นว่า ต่อมานายเหลือองได้มอบอำนาจให้นายชาวฟ้องคดีตามหนังสือ มอบอำนาจฉบับใหม่แล้ว หากทำให้คำฟ้องที่เสียไปใช้ไม่ได้แล้วนั้นกลับคืนมาเป็น คำฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมายได้ไม่ คำร้องขอแก้ไขคำฟ้องของนายชาวไม่ใช่ เป็นการขอเพิ่มเติมคำฟ้องเดิมให้บริบูรณ์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง มาตรา ๑๗๙ วรรคสอง (๒) คำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้นายชาว แก้ไขคำฟ้องจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๑๘๑/๒๕๓๓)

กรณีที่ ๒ ลายมือชื่อของนายเหลือลงในหนังสือมอบอำนาจให้นายชาวฟ้อง คดีเป็นลายมือชื่อปลอม ย่อมถือได้ว่านายเหลือองไม่ได้มอบอำนาจให้นายชาวฟ้อง คดี นายชาวจึงไม่มีอำนาจฟ้องนายเขียวแทนนายเหลืออง ผลจึงเท่ากับว่าไม่มีตัว โจทก์เข้ามาเป็นคู่ความที่ฟ้องคดี กรณีเช่นนี้ฟ้องแย้งของนายเขียวย่อมตกไป เพราะการดำเนินกระบวนการพิจารณาตามฟ้องแย้งนั้นจะต้องมีตัวโจทก์เดิมเป็นจำเลย ตามฟ้องแย้งด้วย คำพิพากษาศาลชั้นต้นที่พิพากษาให้นายเหลือองรับผิดชอบใช้ ค่าเสียหายตามฟ้องแย้งของนายเขียวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๓๘๗ - ๘๓๘๑/๒๕๕๓)

ข้อ ๔. คำถาม คดีสามัญเรื่องหนึ่ง จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ขาดนัด ยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นพิจารณาคดีฝ่ายเดียวแล้วพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ และ ที่ ๒ ชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินแก่โจทก์ ศาลส่งคำบังคับให้จำเลยที่ ๑ และ ที่ ๒ โดยวิธีปิดประกาศไว้ที่หน้าศาลเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ต่อ มาวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๑ โจทก์นำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินของจำเลย ที่ ๑ เพื่อขายทอดตลาด วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๑ จำเลยที่ ๒ ยื่นคำขอให้ พิจารณาคดีใหม่โดยอ้างเหตุว่า ขณะโจทก์ฟ้องและส่งหมายเรียกและสำเนา คำฟ้องให้จำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๒ ไปทำงานอยู่ที่ต่างประเทศ เพิ่งเดินทาง

กลับมาประเทศไทยเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ จึงทราบว่าถูกโจทก์ฟ้อง
จำเลยที่ ๒ ไม่ได้ตั้งใจขาดนัดยื่นคำให้การและจำเลยที่ ๒ ไม่เคยกู้ยืมเงิน
โจทก์ ลายมือชื่อจำเลยที่ ๒ ในหนังสือสัญญากู้ยืมเงินเป็นลายมือชื่อปลอม
ศาลชั้นต้นนัดไต่สวนคำขอ ในวันนัดไต่สวนศาลชั้นต้นสั่งงดไต่สวนแล้ววินิจฉัยว่า
จำเลยที่ ๒ ยื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่เมื่อพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันยึด
ทรัพย์ ต้องห้ามไม่ให้ยื่นคำขอตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาตรา ๑๙๙ จัตวา ให้ยกคำขอให้พิจารณาคดีใหม่

ให้วินิจฉัยว่า คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้ยกคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของ
จำเลยที่ ๒ ดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ธงคำตอบ

การยื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง มาตรา ๑๙๙ จัตวา กำหนดให้จำเลยที่ขาดนัดยื่นคำให้การยื่นต่อ
ศาลชั้นต้นภายในสิบห้าวันนับจากวันที่ได้ส่งคำบังคับตามคำพิพากษาให้แก่
จำเลย หรือนับจากกรณีมีพฤติการณ์นอกเหนือไม่อาจบังคับได้สิ้นสุดลง หรือ
หกเดือนนับแต่วันที่ไต่ยึดทรัพย์หรือมีการบังคับตามคำพิพากษาโดยวิธีอื่น
ซึ่งกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ไต่ยึดทรัพย์หมายถึงการยึดทรัพย์ของจำเลยที่ได้
ยื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ คดีนี้มีการยึดทรัพย์ของจำเลยที่ ๑ เพื่อบังคับตาม
คำพิพากษา มิได้ยึดทรัพย์ของจำเลยที่ ๒ ดังนั้น กำหนดเวลาหกเดือนจึงไม่อาจ
นำมาใช้บังคับแก่จำเลยที่ ๒ ได้ การที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าจำเลยที่ ๒ ยื่น
คำขอให้พิจารณาคดีใหม่เมื่อพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ไต่ยึดทรัพย์ต้องห้าม
ตามมาตรา ๑๙๙ จัตวา จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จำเลยที่ ๒ อ้างในคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ว่า ขณะโจทก์ฟ้องและส่ง
หมายเรียกให้แก่จำเลยที่ ๒ นั้น จำเลยที่ ๒ ไปทำงานอยู่ที่ต่างประเทศ เพิ่ง
เดินทางกลับประเทศไทยเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ จึงทราบว่าถูกโจทก์
ฟ้อง อันเป็นการแสดงว่าจำเลยที่ ๒ ไม่สามารถยื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่
ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ส่งคำบังคับให้จำเลยที่ ๒ เพราะมีพฤติการณ์
นอกเหนือไม่อาจบังคับได้ จำเลยที่ ๒ จึงชอบที่จะยื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่

ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่พฤติการณ์นอกเหนือไม่อาจบังคับได้สิ้นสุดลง
คือนับแต่วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ แต่จำเลยที่ ๒ ยื่นคำขอให้พิจารณาคดี
ใหม่เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๑ จึงมิได้ยื่นคำขอภายในกำหนดระยะเวลา
ดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของจำเลยที่ ๒
จึงชอบแล้ว (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๕๓/๒๕๓๓ และ ๒๑๕๒/๒๕๓๖)

ข้อ ๕. คำถาม โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้ค่าวัสดุอุปกรณ์
ก่อสร้างแก่วงศ์จำเลยจำนวน ๓๕๐,๐๐๐ บาท จำเลยให้การโดยขัดแย้งว่า ฟ้องโจทก์
เคลือบคลุม จำเลยไม่เคยซื้อสินค้าจากโจทก์ตามฟ้อง และฟ้องโจทก์ขาด
อายุความ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์ไม่
เคลือบคลุม และข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยซื้อสินค้าและเป็นหนี้โจทก์ตามฟ้อง
แต่คดีโจทก์ขาดอายุความ พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ว่า ฟ้องโจทก์ไม่ขาด
อายุความ จำเลยยื่นคำแก้อุทธรณ์ว่า คดีโจทก์ขาดอายุความแล้ว ศาลอุทธรณ์
เห็นว่า ฟ้องโจทก์ไม่ขาดอายุความ พิพากษาให้จำเลยชำระหนี้แก่วงศ์จำเลย
จำเลยฎีกาว่า

(ก) ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมและพยานหลักฐานโจทก์รับฟังไม่ได้ว่าจำเลย
ซื้อสินค้าจากโจทก์ตามฟ้องโดยกล่าวเหตุผลไว้โดยขัดแย้งในฎีกาปัญหาดังกล่าว

(ข) ฟ้องโจทก์ขาดอายุความ โดยจำเลยขอถือเอาคำแก้อุทธรณ์ของ
จำเลยเป็นส่วนหนึ่งของฎีกาในข้อนี้

ให้วินิจฉัยว่า จำเลยจะฎีกาในปัญหาตาม (ก) และ (ข) ได้หรือไม่

ธงคำตอบ

(ก) คำพิพากษาศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยในประเด็นที่จำเลยฎีกาว่า ฟ้อง
โจทก์เคลือบคลุมและพยานหลักฐานของโจทก์รับฟังไม่ได้ว่าจำเลยซื้อสินค้าจาก
โจทก์ซึ่งเป็นประเด็นที่จำเลยให้การต่อสู้ไว้แล้ว แม้ศาลชั้นต้นจะพิพากษา
ยกฟ้องโจทก์ เนื่องจากเห็นว่าคดีขาดอายุความ โดยจำเลยไม่จำเป็นต้องอุทธรณ์ใน
ประเด็นข้ออื่นที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยเป็นคุณแก่โจทก์ก็ตาม แต่เมื่อโจทก์อุทธรณ์ว่า
คดีไม่ขาดอายุความ หากจำเลยไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ให้จำเลย

เป็นฝ่ายแพ้ในประเด็นข้อใด อย่างไร จำเลยก็ชอบที่จะโต้แย้งไว้ในคำแก้
อุทธรณ์ด้วย แต่ปรากฏว่าคำแก้อุทธรณ์ของจำเลยคงกล่าวแก้แต่เฉพาะประเด็น
เรื่องอายุความที่โจทก์อุทธรณ์เท่านั้น เมื่อจำเลยไม่ได้โต้แย้งคำพิพากษาของ
ศาลชั้นต้นที่ว่าฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุมและจำเลยต้องรับผิดชอบชำระหนี้แก่โจทก์
ตามฟ้อง ปัญหาดังกล่าวจึงยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยจะยกขึ้นฎีกา
อีกไม่ได้ เพราะเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ ไม่ชอบ
ด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง (คำ
พิพากษาฎีกาที่ ๗๖๙๓/๒๕๕๐) จำเลยจึงฎีกาในปัญหาตาม (ก) ไม่ได้

(ข) ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้างในการยื่นฎีกานั้น จะต้อง
กล่าวไว้โดยชัดแจ้งในฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา
๒๔๙ วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาว่า คดีโจทก์ขาดอายุความ โดยขอถือเอาคำแก้
อุทธรณ์ของจำเลยเป็นส่วนหนึ่งของฎีกาในข้อนี้ นั้น ฎีกาของจำเลยข้อนี้มีได้
กล่าวถึงข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ยกขึ้นอ้างไว้โดยชัดแจ้งในฎีกา จึงเป็นฎีกา
ไม่ชัดแจ้ง ต้องห้ามฎีกาตามบทกฎหมายดังกล่าว (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่
๖๔๔๖/๒๕๕๒) จำเลยจึงฎีกาปัญหาตาม (ข) ไม่ได้เช่นกัน

ข้อ ๖. คำถาม โจทก์ฟ้องจำเลยให้ส่งคืนสร้อยเพชร ๑ เส้น ราคา
๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยอ้างว่าจำเลยขอยืมไปแล้วไม่คืน จำเลยให้การต่อสู้คดี
ปฏิเสธความรับผิดชอบและฟ้องแย้งว่า โจทก์ขายสร้อยเพชรเส้นดังกล่าวให้แก่จำเลย
ในราคา ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีข้อตกลงว่าโจทก์จะคืนส่วนลดร้อยละ ๓
เป็นจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่จำเลยภายใน ๓ เดือน นับแต่วันซื้อขาย
จำเลยชำระราคาทั้งหมดให้แก่โจทก์แล้ว แต่เมื่อครบกำหนดโจทก์ไม่คืนเงิน
ส่วนลด ขอให้ยกฟ้อง และบังคับให้โจทก์ชำระเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ตาม
ฟ้องแย้งให้แก่จำเลย โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งปฏิเสธความรับผิดชอบ ศาลชั้นต้น
พิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า โจทก์ขายสร้อยเพชรให้แก่จำเลยโดยไม่มีส่วนลด
พิพากษายกฟ้องโจทก์และยกฟ้องแย้งจำเลย โจทก์และจำเลยอุทธรณ์คำ
พิพากษา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับอุทธรณ์ทั้งสองฉบับ ขณะคดีอยู่ระหว่างส่งสำเนา
อุทธรณ์ให้แก่โจทก์และจำเลยเพื่อแก้ ส่วนความยังอยู่ที่ศาลชั้นต้น ปรากฏว่า

(ก) โจทก์ยื่นคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาว่า จำเลยไม่ระมัดระวังในการเก็บรักษาสร้อยเพชร ขอให้ศาลมีคำสั่งให้จำเลยนำสร้อยเพชรมาวางศาลเพื่อป้องกันความเสียหาย

(ข) จำเลยยื่นคำร้องขอให้คุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาในส่วนฟ้องแย้งว่า โจทก์มีหนี้สินมากเพราะธุรกิจของโจทก์ล้มเหลว โจทก์เหลือทรัพย์สินเพียงรถยนต์ ๑ คัน ราคาประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ บาท และกำลังจะขาย ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ยึดรถยนต์คันดังกล่าวไว้ก่อนพิพากษา

ศาลชั้นต้นได้สวนแล้ว มีคำสั่งอนุญาตตามคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาของโจทก์และจำเลย

ให้วินิจฉัยว่า คำสั่งของศาลชั้นต้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ธงคำตอบ

(ก) คำขอของโจทก์ที่ขอให้ศาลมีคำสั่งให้จำเลยนำสร้อยเพชรมาวางศาลเพื่อป้องกันความเสียหาย เป็นคำขอให้ใช้วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๖๔ และเป็นคำขอหลังจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับอุทธรณ์แล้ว คดีจึงอยู่ในชั้นอุทธรณ์ อำนาจสั่งอยู่ที่ศาลอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นต้องส่งไปให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาสั่ง คำสั่งของศาลชั้นต้นจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(ข) คำขอของจำเลยที่ขอให้ยึดรถยนต์ของโจทก์ไว้ก่อนพิพากษา เป็นคำขอให้ใช้วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๔ (๑) แม้จะเป็นคำขอในขณะที่คดีอยู่ในชั้นอุทธรณ์ซึ่งต้องด้วยข้อยกเว้นตามมาตรา ๒๕๔ วรรคสุดท้าย ประกอบมาตรา ๑๔๔ (๓) ที่ให้ศาลชั้นต้นมีอำนาจสั่งได้ก็ตาม แต่เมื่อฟ้องแย้งของจำเลยมีทุนทรัพย์ ๓๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นคดีมีโนสาเร่ กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ที่จำเลยซึ่งเป็นโจทก์ในคดีฟ้องแย้งจะขอให้ใช้วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาดตามมาตรา ๒๕๔ ได้ คำสั่งของศาลชั้นต้นจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ข้อ ๗. คำถาม นายเข้าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ของนายปาย และนายเข้ายังเป็นลูกหนี้เงินกู้ยืมจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ของนายเที่ยง โดยนายเช่าและนายสายซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมแปลงหนึ่ง ได้ร่วมกันจดทะเบียนจำนองที่ดินเป็นประกันหนี้ให้ไว้ก่อนนายเที่ยง และหนี้จนถึงกำหนดชำระแล้ว ส่วนนายสายเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ของนายเย็น นายเย็นนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินแปลงดังกล่าวออกขายทอดตลาดได้เงินจำนวน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ปรากฏว่า

(ก) นายเที่ยงยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้จำนองจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ก่อนเจ้าหนี้อื่น นายเย็นยื่นคำคัดค้านว่า นายเที่ยงยังมีได้ฟ้องนายเช่า และนายเช่าก็มีได้เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาในคดีของนายเย็น ขอให้ยกคำร้อง

(ข) นายป่วยยื่นคำร้องขอเฉลี่ยเงินที่ได้จากการขายทอดตลาด เพราะนายเช่าไม่มีทรัพย์สินได้อีก นายเย็นยื่นคำคัดค้านว่า นายเช่ามิได้เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาในคดีของนายเย็น ขอให้ยกคำร้อง

ศาลได้สวนแล้ว ข้อเท็จจริงได้ความตามคำร้องและคำคัดค้าน

ให้วินิจฉัยว่า ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตตามคำร้องของนายเที่ยงและนายป่วยได้หรือไม่

ธงคำตอบ

(ก) นายเที่ยงเป็นเจ้าหนี้จำนองที่ดินกรรมสิทธิ์รวมแปลงดังกล่าว แม้ นายเช่ามิได้ถูกนายเที่ยงฟ้องและมีได้เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาในคดีของนายเย็น นายเที่ยงก็มีสิทธิได้รับชำระหนี้จำนองในฐานะเจ้าหนี้จำนองจากเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดที่ดิน ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๘ วรรคหนึ่ง (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๕๗๕๓/๒๕๓๗ และ ๑๙๗๕/๒๕๕๑)

(ข) แม้นายเช่าเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในที่ดินแปลงดังกล่าว แต่เมื่อ นายเช่ามิได้เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาในคดีของนายเย็น นายป่วยจึงไม่มีสิทธิร้องขอเฉลี่ยทรัพย์ในคดีที่นายเย็นนำยึดที่ดินของนายสายซึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาของนายเย็นได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๐ วรรคหนึ่ง (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๔๘๗/๒๕๕๒)

ข้อ ๘. คำถาม คดีล้มละลายเรื่องหนึ่ง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสองชั่วคราว และโจทก์นำเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยึดทรัพย์ของจำเลยที่ ๑ ไว้ เมื่อคดีเสร็จการพิจารณา ศาลพิพากษายกฟ้องโจทก์อุทธรณ์พร้อมยื่นคำร้อง ๒ ฉบับ ฉบับแรกอ้างว่า หากจำเลยที่ ๑ ได้รับความเสียหายที่ยึดคืนไป จำเลยที่ ๑ อาจยกย้ายทรัพย์ที่ยึดไปให้พ้นอำนาจศาล ขอศาลฎีกามีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์งดการถอนการยึดไว้ก่อน ฉบับที่สองอ้างว่า จำเลยที่ ๒ มีพฤติการณ์จะโอนทรัพย์สินโดยการฉ้อฉล เพื่อเป็นการคุ้มครองประโยชน์ของโจทก์ในระหว่างพิจารณา ขอศาลฎีกามีคำสั่งให้ยึดทรัพย์ของจำเลยที่ ๒ ไว้ก่อน

ให้วินิจฉัยว่า ศาลฎีกาจะมีคำสั่งอนุญาตตามคำร้องทั้งสองฉบับของโจทก์ได้หรือไม่

ธงคำตอบ

คำร้องของโจทก์ที่ขอศาลฎีกามีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์งดการถอนการยึดทรัพย์ของจำเลยที่ ๑ ไว้ก่อนนั้น เป็นกรณีที่โจทก์มุ่งหมายขอให้ศาลฎีกามีคำสั่งกำหนดวิธีการเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของโจทก์ในระหว่างการพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๖๔ ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๔ ศาลฎีกาจึงมีอำนาจสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์งดการถอนการยึดทรัพย์ของจำเลยที่ ๑ ไว้ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาตามคำร้องฉบับแรกได้ (เทียบคำสั่งคำร้องศาลฎีกาที่ ๑๗๖๖/๒๕๓๑)

พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ มีบทบัญญัติเรื่องการขอให้ยึดทรัพย์ของจำเลยชั่วคราวก่อนพิพากษาไว้โดยเฉพาะตามมาตรา ๑๗ แล้ว โดยโจทก์อาจขอให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยชั่วคราวได้ก่อนศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดเท่านั้น และเมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์แล้ว มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยึดบรรดาทรัพย์สินของจำเลยได้ ดังนั้น แม้โจทก์จะอ้างว่าเป็นการขอคุ้มครองประโยชน์ของโจทก์ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา แท้จริงแล้วเป็นการขอ

ศาลให้มีคำสั่งยึดทรัพย์ของจำเลยที่ ๒ ไว้ก่อนพิพากษานั้นเอง จึงขอ
บทบัญญัติว่าด้วยการยึดทรัพย์ของจำเลยก่อนพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๕๔ (๑) มาใช้บังคับไม่ได้ ศาลฎีกาต้องมีคำสั่ง
ยกคำร้องของโจทก์ที่ขอให้ยึดทรัพย์ของจำเลยที่ ๒ ตามคำร้องฉบับที่สอง
(เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๓๗๒๑/๒๕๓๕)

ข้อ ๙. คำถาม บริษัทเอ จำกัด ลูกหนี้เป็นหนี้นายรวຍในมูลหนี้ตาม
คำพิพากษาของศาลจังหวัดตลิ่งชันจำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาทซึ่งศาลจังหวัด
ตลิ่งชันได้ออกหมายบังคับคดีแล้ว นอกจากนี้บริษัทเอ จำกัด ยังเป็นหนี้บุคคล
อื่นอีกหลายราย ต่อมาศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของบริษัทเอ
จำกัด และตั้งผู้ทำแผน นายรวຍยื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการในมูล
หนี้ตามคำพิพากษาเป็นเงิน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มี
คำสั่งอนุญาตให้ได้รับชำระหนี้เต็มตามขอ ส่วนแผนฟื้นฟูกิจการกำหนดให้
นายรวຍเป็นเจ้าหนี้กลุ่มที่ ๑๖ และได้รับชำระหนี้ร้อยละ ๗๐ โดยให้ได้รับชำระ
หนี้งวดแรกหลังจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนแล้ว ๑ ปี เป็น
จำนวนร้อยละ ๑๐ และต่อไปทุก ๆ ปี ปีละร้อยละ ๕ จนกว่าจะครบ ที่ประชุม
เจ้าหนี้พิจารณาแล้วลงมติพิเศษยอมรับแผน โดยในวันดังกล่าวนายรวຍมิได้เข้า
ประชุม ต่อมาศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน หลังจากนั้นนายรวຍ
เห็นว่ากรณีที่ตนจะได้รับชำระหนี้ตามแผนจะต้องใช้เวลานาน และแผนกำหนดให้
มีสิทธิได้รับชำระหนี้เพียงบางส่วนของหนี้ตามคำพิพากษาเท่านั้น จึงต้องการให้
ดำเนินการบังคับคดีในคดีแพ่งต่อไป

ให้วินิจฉัยว่า นายรวຍจะดำเนินการขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดียึด
ทรัพย์ตามหมายบังคับคดีของศาลจังหวัดตลิ่งชันเพื่อนำมาชำระหนี้แก่ตนเป็นเงิน
๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ได้หรือไม่

ธงคำตอบ

ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๙๐/๖๐ วรรคหนึ่ง
กำหนดให้แผนซึ่งศาลมีคำสั่งเห็นชอบแล้ว ผู้ก้มัดเจ้าหนี้ซึ่งอาจขอรับชำระหนี้ใน

การฟื้นฟูกิจการได้และเจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการ ส่วนการที่เจ้าหนี้จะได้รับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการจริงย่อมเป็นไปตามเงื่อนไขและกำหนดเวลาตามที่กำหนดไว้ในแผนฟื้นฟูกิจการ

เมื่อมูลหนี้ตามคำพิพากษาที่นายรวยนำมายื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการนั้นเกิดขึ้นก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ นายรวยนได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการแล้ว ทั้งแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ได้กำหนดเงื่อนไขและกำหนดเวลาในการชำระหนี้ให้แก่นายรวยนไว้ซึ่งต่อมาศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนแล้ว แม้นายรวยนจะไม่ได้เข้าร่วมประชุมเจ้าหนี้ นายรวยนก็ต้องผูกพันในการที่จะได้รับชำระหนี้ตามแผน นายรวยนไม่อาจได้รับชำระหนี้โดยวิธีอื่นนอกจากตามเงื่อนไขและกำหนดเวลาตามที่กำหนดไว้ในแผน (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๒๑๒๕/๒๕๔๘)

อนึ่ง นายรวยนเจ้าหนี้ต้องห้ามมิให้บังคับคดีแก่ทรัพย์สินของลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๙๐/๑๒ (๕) นายรวยนจึงไม่อาจดำเนินการขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดียึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีของศาลจังหวัดตลิ่งชันเพื่อนำมาชำระหนี้แก่ตนได้

ข้อ ๑๐. คำถาม ในการบังคับคดีของศาลแพ่งคดีหนึ่ง โจทก์นำเจ้าพนักงานบังคับคดีไปยึดทรัพย์สินของจำเลยซึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา ๒ รายการ คือ ที่ดินราคา ๔๐๐,๐๐๐ บาท กับริถยนต์ราคา ๒๐๐,๐๐๐ บาท และอายุัดเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท จากบุคคลภายนอกที่ถึงกำหนดชำระให้แก่จำเลย ซึ่งต่อมาบุคคลภายนอกได้ส่งเงินจำนวนดังกล่าวมาไว้ที่ศาลแล้ว ปรากฏว่านายแดงยื่นคำร้องขอเฉลี่ยทรัพย์ นายขาวยื่นคำร้องขอให้ปล่อยรถยนต์ที่ยึดและนายเขียวยื่นคำร้องขอให้ปล่อยเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ที่บุคคลภายนอกส่งมายังศาลตามหมายอายัด

นายสุเทพ หนึ่งในองค์คณะผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาพิพากษาคดีนี้พิจารณาคำร้องทั้งสามฉบับแล้ว มีคำสั่งอนุญาตให้นายแดงเข้าเฉลี่ยทรัพย์ได้ และมีคำสั่งให้ปล่อยรถยนต์ที่ยึดตามคำร้องของนายขาว แต่ยกคำร้องของนาย

เขี้ยวโดยวินิจฉัยว่า การขอให้ปล่อยทรัพย์สินที่ยึดจะมีได้ก็แต่เฉพาะการยึดทรัพย์สิน เพื่อขายทอดตลาดเท่านั้น

ให้วินิจฉัยว่า คำสั่งของนายสุเทพชอบด้วยพระธรรมนูญศาลยุติธรรม หรือไม่

ธงคำตอบ

ศาลแพ่งเป็นศาลที่ต้องมีผู้พิพากษาอย่างน้อยสองคนเป็นองค์คณะที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งได้ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๒๖ การที่นายสุเทพผู้พิพากษาคณะเดียวสั่งคำร้องขอเฉลี่ยทรัพย์สินอันเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทแห่งคดีว่านายแดงมีสิทธิขอเฉลี่ยเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินของจำเลยได้หรือไม่ จึงไม่อยู่ในอำนาจของนายสุเทพผู้พิพากษาคณะเดียวที่จะพิจารณามีคำสั่งได้ ตามมาตรา ๒๔ (๒) และมาตรา ๒๕ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๙๗๗/๒๕๕๓)

คำร้องขอของนายขาวที่ขอให้ปล่อยรถยนต์ที่ยึด ถือเป็นคดีมีทุนทรัพย์ ตามราคาทรัพย์สินที่ขอให้ปล่อยนั้น ซึ่งก็คือราคารถยนต์ ๒๐๐,๐๐๐ บาท จึงอยู่ในอำนาจของนายสุเทพผู้พิพากษาคณะเดียวที่จะพิจารณาพิพากษาได้ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๒๕ (๔)

คำสั่งยกคำร้องขอของนายสุเทพที่ให้ปล่อยเงินที่ส่งมาตามหมายอายัด เป็นการวินิจฉัยถึงอำนาจในการยื่นคำร้องว่านายเขี้ยวมีอำนาจยื่นคำร้องดังกล่าวหรือไม่ อันเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทแห่งคดี จึงไม่อยู่ในอำนาจของนายสุเทพผู้พิพากษาคณะเดียวที่จะพิจารณามีคำสั่งได้ คำสั่งของนายสุเทพจึงไม่ชอบ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๔๑๗/๒๕๕๓)

ดังนั้น คำสั่งเรื่องขอเฉลี่ยและคำสั่งยกคำร้องขอปล่อยเงินที่อายัดของนายสุเทพจึงไม่ชอบด้วยพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๒๖ ส่วนคำสั่งเรื่องขอให้ปล่อยรถยนต์แก่นายขาวของนายสุเทพชอบด้วยกฎหมายแล้ว